

การผูกขาดธุรกิจในประเทศไทย

EC102 – เศรษฐศาสตร์จุลภาค

ตลาดผูกขาด

(Monopoly competition)

ตลาดผูกขาด

(Monopoly competition)

ลักษณะของตลาดผูกขาดสมบูรณ์

- มีผู้ผลิตสินค้าเพียงรายเดียว(Single Seller)
- สินค้าทดแทนกันได้ยาก : มีสินค้าชนิดเดียวทำให้ผู้ผลิตรายอื่นไม่สามารถเข้ามาแข่งขันได้
- การเป็นผู้กำหนดราคาสินค้า(Price maker) :
 - มีอิทธิพลในการกำหนดราคาสินค้าได้
 - ไม่สามารถกำหนดปริมาณการผลิตหรือขายสินค้าได้
 - เมื่อราคาสินค้าสูงขึ้น ปริมาณเสนอซื้อสินค้าจะลดลง
 - ต้องเลือกระหว่างการกำหนดราคา หรือปริมาณการผลิตสินค้า
- มีอุปสรรคในการเข้า-ออกตลาด : เพราะมีอุปสรรคที่เกิดจากกระบวนการผลิต เทคโนโลยี และกฎหมาย เป็นต้น
- ไม่มีการแข่งขันทางด้านราคา: สินค้าในตลาดผูกขาด มีความเป็นมาตรฐานเดียว(Standardize)

สาเหตุที่ทำให้เกิดการผูกขาด

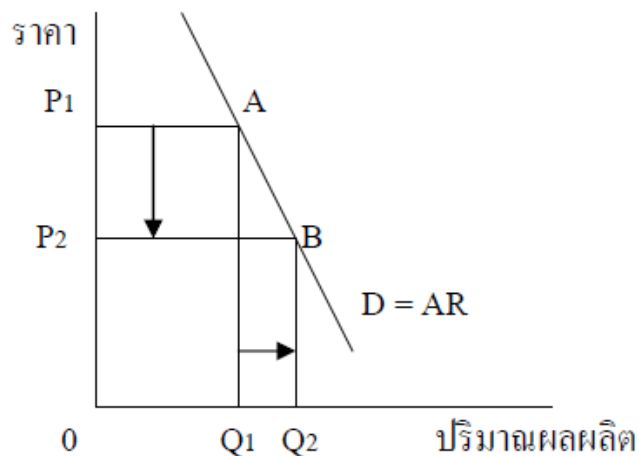
- การประหยัดจากขนาดการผลิต : เนื่องจากการผลิตสินค้าจำเป็นต้องลงทุนมากและผลิตเป็นจำนวนมาก ทำให้ AC ต่ำ และราคาต่ำไปด้วย หน่วยธุรกิจรายเล็กจึงเข้ามาแข่งขันสู้ไม่ได้ ประกอบกับการผลิตขนาดใหญ่ มีผลต่อการประหยัดจากขนาดการผลิต จึงถือว่าเป็น **การผูกขาดโดยธรรมชาติ (Natural monopoly)**
- หน่วยธุรกิจได้รับสิทธิบัตร หรือใบอนุญาตจากรัฐ : ทำให้มีกฎหมายคุ้มครองจึงไม่มีหน่วยธุรกิจอื่นๆเข้ามาแข่งขันได้
- การเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตแต่ผู้เดียวในประเทศ : ถ้าหน่วยธุรกิจผลิตสินค้าชนิดหนึ่งซึ่งมีปัจจัยการผลิตภายในประเทศ โดยที่ตนเองเป็นเจ้าของปัจจัยอีกด้วย จึงเกิดการผูกขาดเกิดขึ้นได้

1. เส้นอุปสงค์ รายรับเฉลี่ย (AR) และรายรับเพิ่ม (MR)

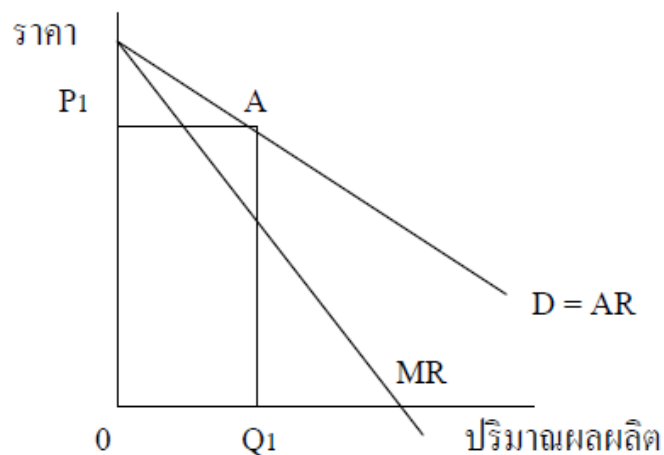
ตลาดผูกขาด

ก. เส้นอุปสงค์ในทัศนะผู้บริโภค

ก. ปริมาณซื้อสินค้าของผู้บริโภคจะเท่ากับ Q_1 แต่ถ้าต้องการปริมาณซื้อสินค้าของ หน่วยผลิตมากขึ้น ต้องลดราคาเป็น P_2 ปริมาณซื้อสินค้าเพิ่มเป็น Q_2 สรุปแสดงให้เห็นว่าหน่วยธุรกิจต้องเลือกระหว่างเป้าหมายราคาสินค้า หรือปริมาณซื้อสินค้าจากผู้บริโภค

ข. เส้นรายรับเฉลี่ยและรายรับเพิ่มของผู้ผูกขาด

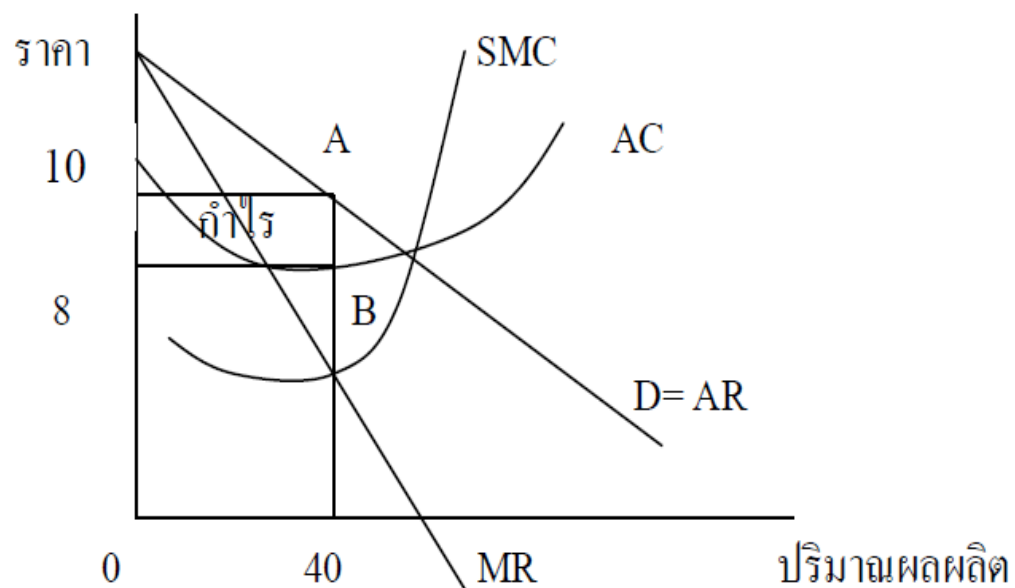

ข. ตลาดผูกขาดเส้นอุปสงค์ (D) และรายรับเฉลี่ย (AR) จะเป็นเส้นเดียวกัน ส่วนเส้นรายรับเพิ่ม (MR) จะอยู่ต่ำกว่าเส้นอุปสงค์ทุกระดับผลผลิต มีความชันเป็น 2 เท่าของเส้นอุปสงค์ ช่วงแรกจะมีค่าสูงและเป็นบวก เมื่อปริมาณผลผลิตมากขึ้น เส้น MR จะเป็นศูนย์และติดลบได้

2. ดุลยภาพของผู้ผูกขาดในระยะสั้น

กรณีหน่วยธุรกิจผู้ผูกขาดมีกำไรเกินปกติ ($TR - TC > 0$)

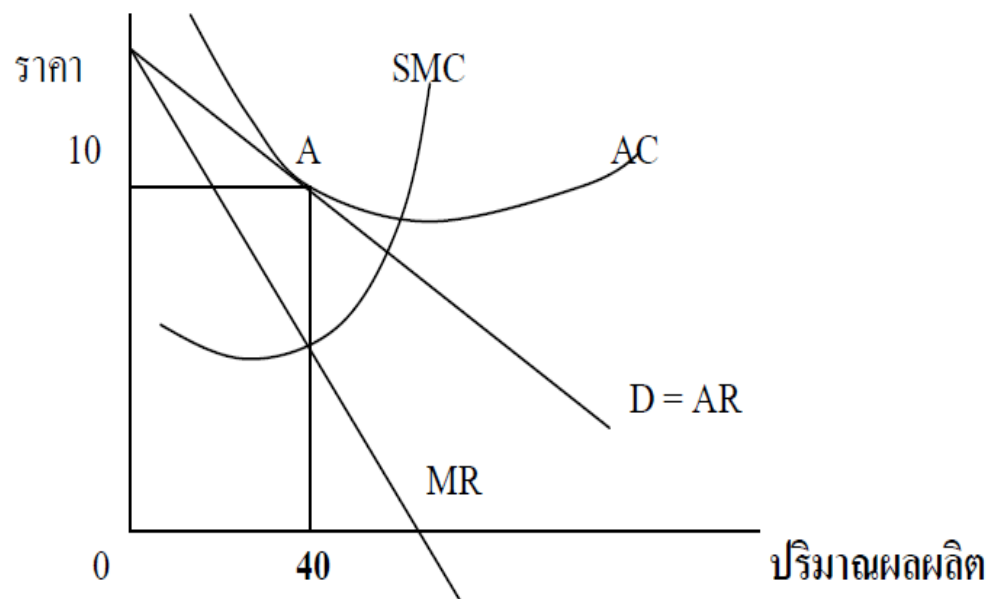

- กำไรสูงสุดที่จุดผลิตสินค้าที่จุด $MR = MC$ คือปริมาณเท่ากับ 40 หน่วย
 - กำหนดราคาขายหน่วยละ 10 บาท
 - แต่หน่วยผลิตมีต้นทุนเฉลี่ย (AC) ต่อหน่วยเท่ากับ 8 บาท
 - ดังนั้นจึงมีกำไร 2 บาทต่อหน่วย
 - ดังนั้น $TR = 400$ บาท
 $TC = 320$ บาท
 $P = (2 \text{ บาท} \times 40 \text{ หน่วย}) = 80 \text{ บาท}$
- สรุป หน่วยธุรกิจผู้ผูกขาดจึงมี "กำไรเกินปกติ"

2. ดุลยภาพของผู้ผูกขาดในระยะสั้น

กรณีหน่วยธุรกิจผู้ผูกขาดมีกำไรปกติ ($TR - TC = 0$)

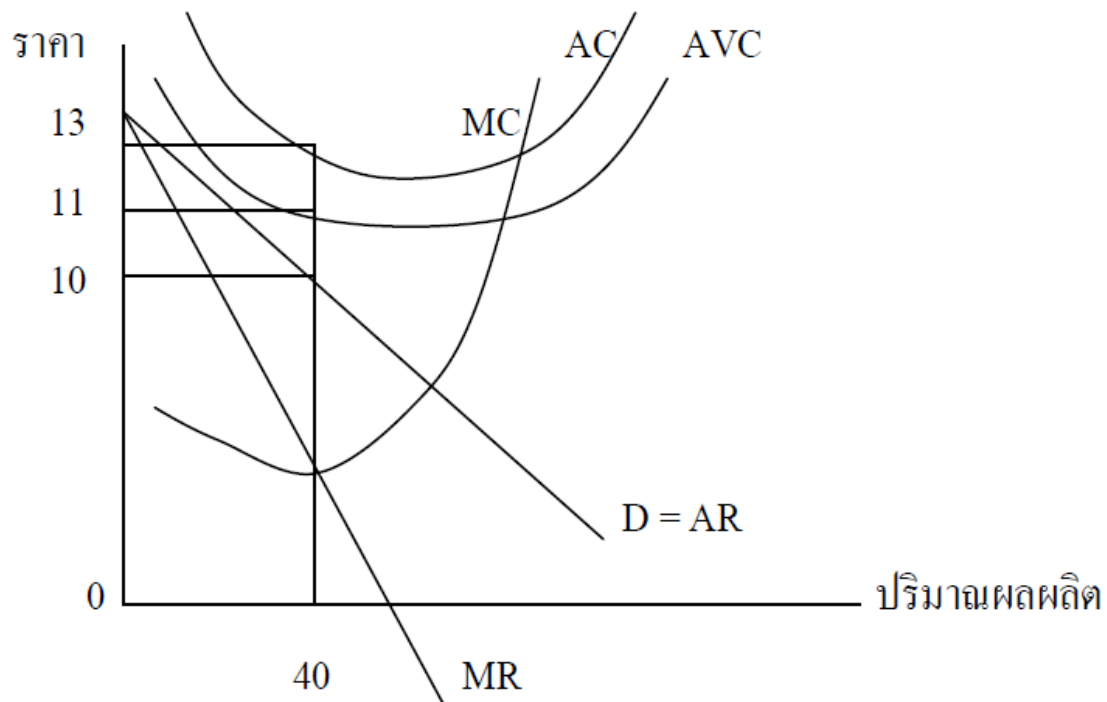

- หน่วยธุรกิจกำหนดราคาต่อหน่วยเท่ากับ 10 บาท
 - ผลิตที่ปริมาณ 40 หน่วย $TR = 400$ บาท
 - เมื่อ $AC = 10$ บาทต่อหน่วย สูงกว่ากรณีมีกำไรเกินปกติ ทำให้ $TC = 400$ บาท
- สรุปกรณีนี้หน่วยธุรกิจมีกำไรเท่ากับศูนย์ จึงถือว่าเป็น **"กำไรปกติ"**

2. ดุลยภาพของผู้ผูกขาดในระยะสั้น

กรณีหน่วยธุรกิจผู้ผูกขาดขาดทุน ($TR - TC < 0$)

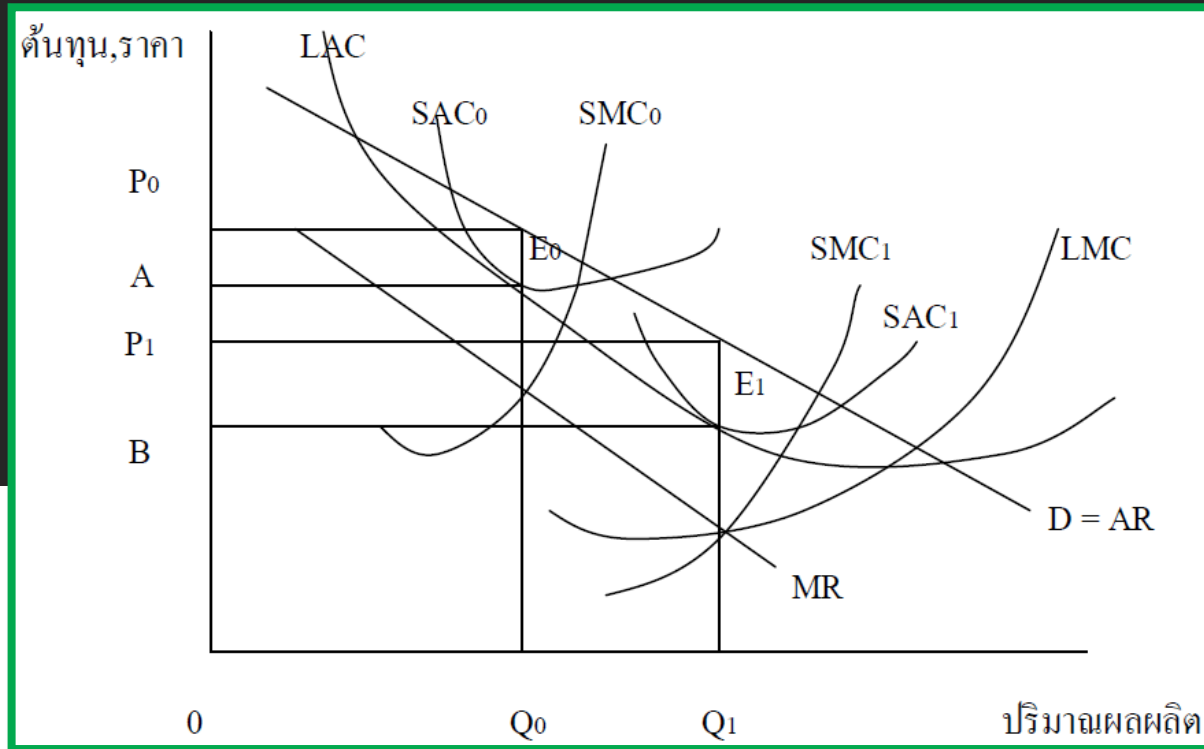
- หน่วยธุรกิจตั้งราคาสินค้าเท่ากับ 10 บาท ผลิตจำนวน 40 หน่วย
 - $TR = 400$ บาท แต่เนื่องจากธุรกิจนี้มีต้นทุนสูงกว่าทั้ง 2 กรณีที่ผ่านมา กล่าวคือ ต้นทุนผันแปรเฉลี่ย (AVC) = 11 บาท
ต้นทุนเฉลี่ย (AC) = 13 บาทต่อหน่วย
 - ดังนั้นจึงขาดทุนแน่นอนหน่วยละ 3 บาท
 $TC = 520$ บาท ทำให้ขาดทุนรวม = 120 บาท
- สรุปหน่วยธุรกิจนี้ **"ขาดทุน"** และต้องหยุดการผลิตด้วย

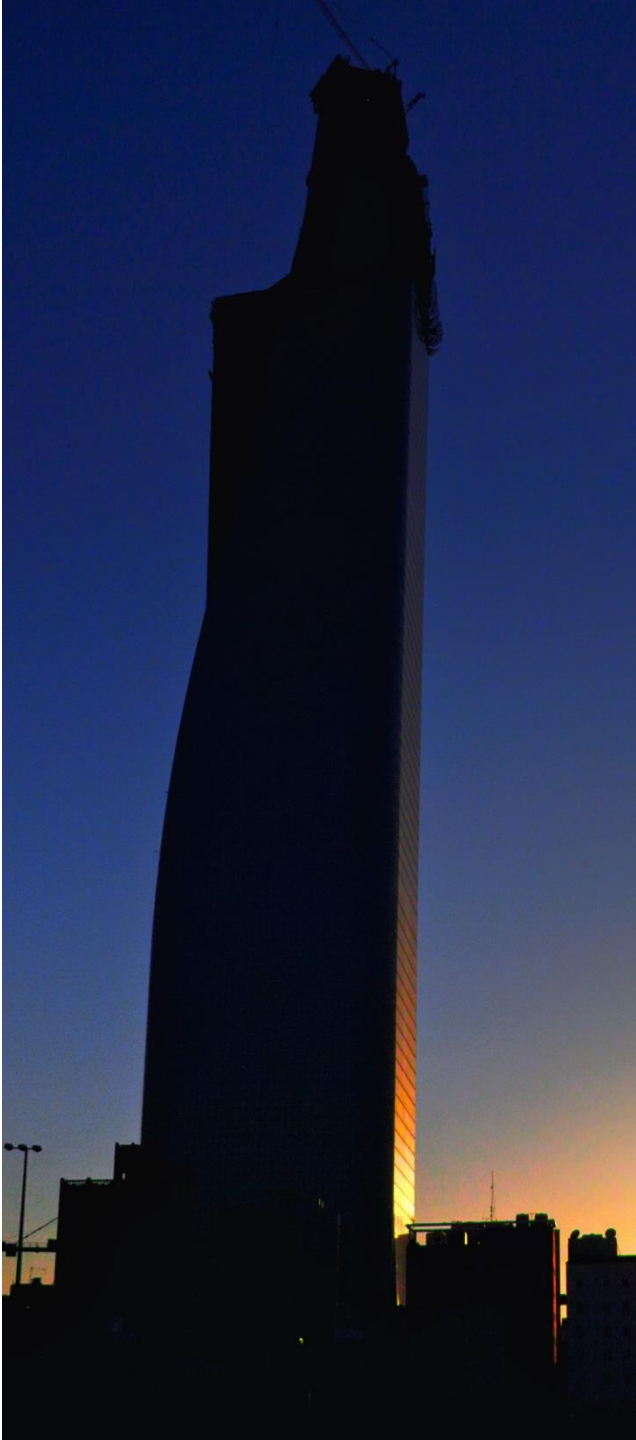
ดุลยภาพของหน่วยธุรกิจ

ผู้ผูกขาดในระยะยาว

- ในระยะยาวจะเปลี่ยนปัจจัยคงที่ให้เป็นผันแปรทั้งหมดได้
- ถ้ายังขาดทุนหรือกำไรน้อยอยู่ก็จะหาวิธีการใช้ทรัพยากรแบบใหม่ และเลือกขนาดการผลิตที่เหมาะสม เพื่อทำให้มีกำไรทางเศรษฐกิจ (Economic Profit)

เมื่อเลือกขนาดที่เหมาะสมเพื่อกำไรสูงสุด
ดังนั้นหน่วยธุรกิจจะเข้าสู่ดุลยภาพได้จะทำให้
 $MR = SMC = LMC < P = AR \geq SAC = LAC$

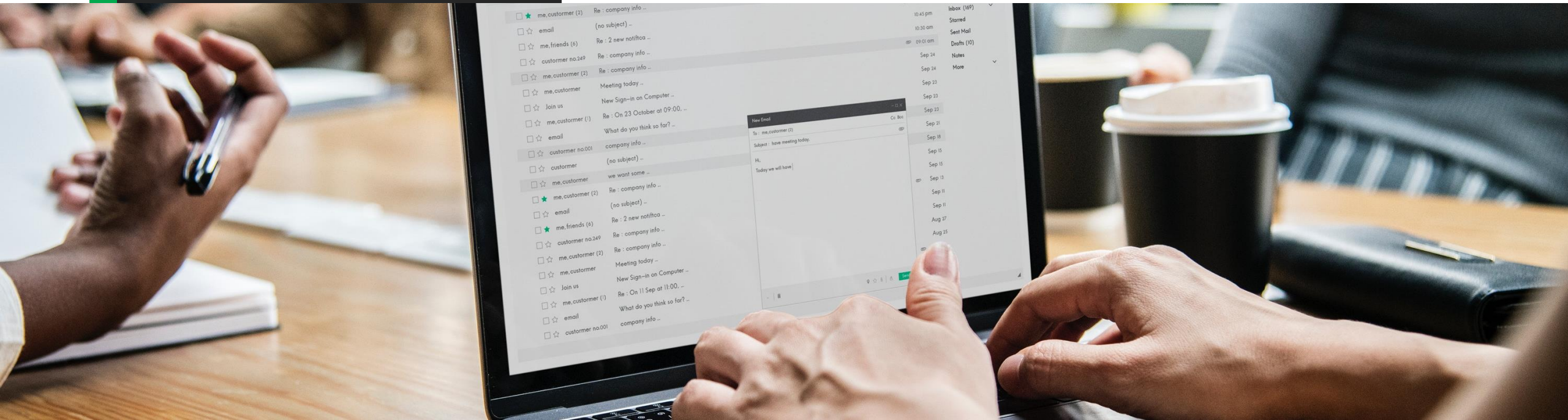
ไม่มี

เส้นอุปทาน ของหน่วยธุรกิจทุกขาด

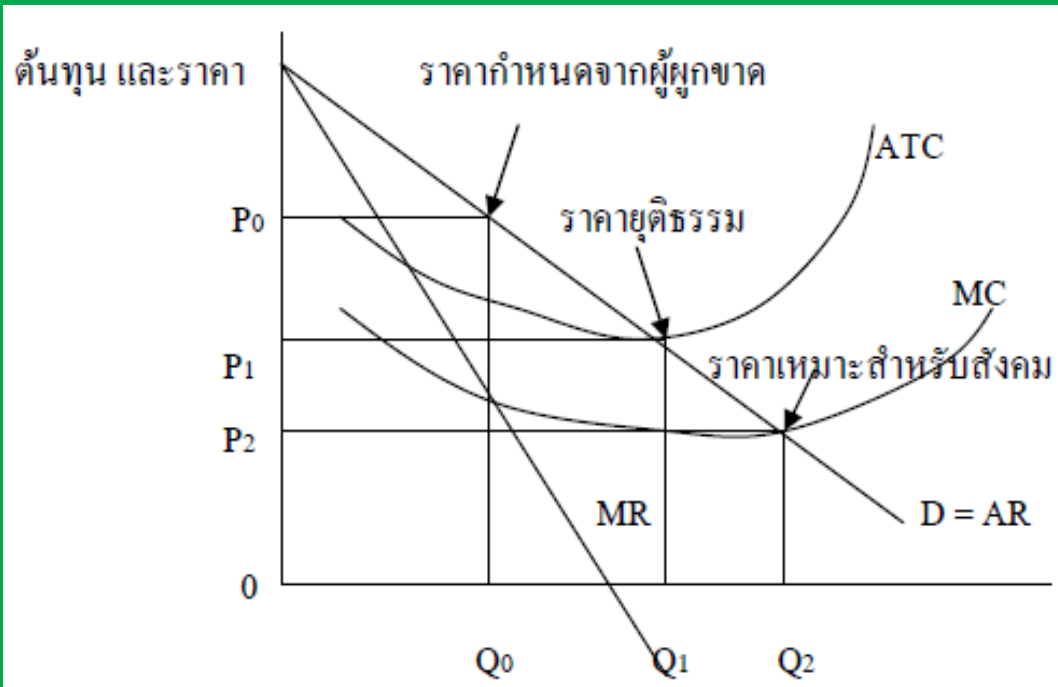
การศึกษาดูแลแข่งขันสมบูรณ์ พบว่าเส้นอุปทานของผู้ผลิตสินค้าอยู่บนเส้น MC เหนือจุดต่ำสุดของ เส้น AVC แต่ในตลาดผูกขาดไม่สามารถหาเส้นอุปทานได้ เนื่องจาก ความสัมพันธ์ของระดับราคาและปริมาณผลผลิตไม่ได้อยู่บนเส้น MC แต่อยู่บนเส้น อุปสงค์(D) และรายรับเฉลี่ย(AR) จึงอาจกล่าวได้เป็นจุดหนึ่งของเส้นอุปทานเท่านั้น

4. การควบคุมการผูกขาด

- ผู้บริโภคจะไม่ต้องการซื้อสินค้าที่มีราคาแพงกว่าตลาดแข่งขันสมบูรณ์
- รัฐบาลจะต้องปกป้องไม่ให้ผู้บริโภคถูกเอาเปรียบมากเกินไป
- รัฐบาลจะเข้ามาควบคุมดูแลการผูกขาดให้ดำเนินงานอย่างเหมาะสมได้
- โดยการกำหนดราคาและปริมาณการผลิตสินค้า หรือการควบคุมโดยการเก็บภาษี
ธุรกิจผู้ผูกขาด ซึ่งเรียกว่า การผูกขาดภายใต้ข้อบังคับ (Regulated monopoly)
มีวิธีดังนี้ 1. การควบคุมโดยกำหนดราคาและปริมาณการผลิตของผู้ผูกขาด
2. การควบคุมผู้ผูกขาดโดยการเก็บภาษี

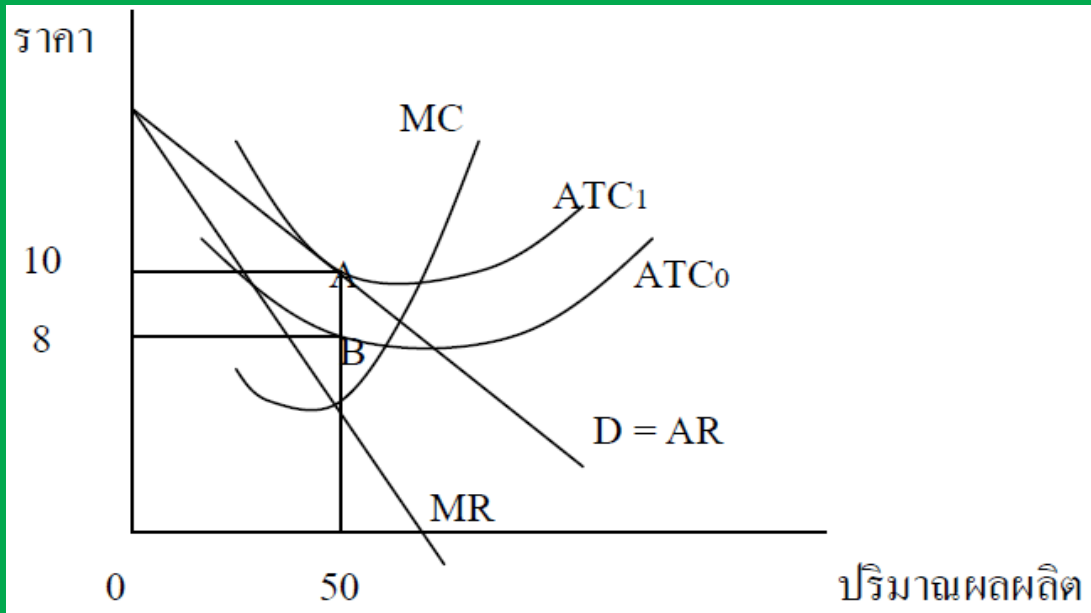

1. การควบคุมโดยกำหนดราคาและ ปริมาณการผลิตของผู้ผูกขาด

- ราคากำหนดจากผู้ผูกขาด : เนื่องจากผู้ผูกขาดต้องการกำไรมากที่สุดจึงกำหนดราคาขายที่ P₀ และมีปริมาณผลผลิตน้อยกว่าหรือเท่ากับ Q₀ ที่จุด MR=MC ราคานี้ถือว่าเป็นกำไรเกินปกติ
- ราคายุติธรรม/จุดคุ้มทุน : รัฐบาลเห็นว่าตลาดควรจะมีกำไรปกติ ณ จุด เส้น ATC = เส้น D และ AR ก็จะควบคุมราคาขายอยู่ที่ P₁
- ราคาเหมาะสมกับสังคม : ถ้ารัฐบาลให้ความสำคัญกับผู้บริโภคมากกว่า จะกำหนดราคาขายที่ P₂ และปริมาณผลิตที่ Q₂ ซึ่งเป็นจุดตัด เส้น D กับเส้น MC ถือว่าจุดนี้เป็นการจัดสรรทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพอาจจะทำให้ผู้ผูกขาดต้องขาดทุน

2. การควบคุมผู้ผูกขาด โดยการเก็บภาษี

- ใช้เครื่องมือภาษีในการควบคุมกำไรของผู้ผูกขาดได้
- ถ้าผู้ผูกขาดกำหนดราคาสินค้าไว้ที่ 10 บาท และมีต้นทุนเฉลี่ยหน่วยละ 2 บาท ซึ่งเป็นกำไรเกินปกติ
- โดยรัฐบาลเห็นว่าผู้บริโภคน่าจะเดือดร้อนจึงมีการเก็บภาษีเพิ่มขึ้นหน่วยละ 2 บาท ทำให้เส้น ATC_0 เลื่อนไปเป็นเส้น ATC_1 โดยสมมติว่าไม่มีการพลักภาษีไปให้ผู้บริโภค AC จึงเท่ากับ 10 บาท /หน่วย
ดังนั้น ผู้ผูกขาดจึงมี "กำไรปกติ($TR-TC=0$)"

การผูกขาดของธุรกิจในประเทศไทย

- ปัญหาการผูกขาดจะแพร่หลายมากน้อย จะขึ้นอยู่กับสำนักคณะกรรมการแข่งขันทางการค้าโดยมีหน้าที่บังคับใช้ พรบ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2542
- ข้อมูลจากคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า มีเรื่องร้องเรียนในช่วง พ.ศ.2542 – พ.ศ. 2552 ดังนี้

สถานภาพของกรณีร้องเรียน	จำนวนราย
ยุติไปแล้ว	52
รอนำเสนอคณะกรรมการฯ	10
ติดตามสถานการณ์	5
ติดตามพฤติกรรม	2
อยู่ระหว่างการดำเนินการของอนุกรรมการสอบสวน	4
ดำเนินการอยู่	1
รวมทั้งสิ้น	72

ปัญหาการผูกขาดในระบบการค้าของประเทศไทยมีอยู่อย่างแพร่หลาย ซึ่งมักจะกระจุกตัวอยู่ในเครือของธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งธุรกิจเหล่านี้มีสินค้าที่หลากหลาย เช่น

แต่เครือบริษัทบางกลุ่มที่มีสินค้าหลากหลายแต่ไม่ค่อยมีปัญหาการผูกขาดเนื่องจากประกอบกิจการที่มีการแข่งขันสูงและไม่เกี่ยวกับ "สัมปทานของรัฐ"

เครื่องมือธุรกิจที่มักจะ**ผูกขาด**ประเภทแรก

- ธุรกิจที่ประกอบกิจการในลักษณะครบวงจร เช่น
 - เครื่องปตท. ที่มีธุรกิจขุดเจาะน้ำมัน กลั่นน้ำมัน และขายปลีกและขายส่งน้ำมัน
 - เครื่องเจริญโภคภัณฑ์ที่มีธุรกิจการเกษตรแบบครบวงจร เช่น มีทั้งธุรกิจพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ไก่, อาหารไก่, ฟาร์มไก่และไข่ไก่
 - เครื่องปูนซีเมนต์ที่ทำธุรกิจปูนซีเมนต์และกระเบื้องที่ทำจากซีเมนต์
- คู่แข่งมีโอกาสจะถูก บีบ ให้ออกจากตลาด เนื่องจากต้องพึ่งพาสินค้า/วัสดุขั้นกลางที่ผลิตโดยคู่แข่ง เช่น
 - ปตท. สามารถปฏิเสธที่จะจำหน่ายน้ำมันให้แก่สถานบริการน้ำมันของคู่แข่งที่ไม่มีโรงกลั่นน้ำมันของตนเองได้หรือตั้งราคาน้ำมันขายส่งให้สูง หรือตัดราคาขายปลีกจนทำให้คู่แข่งอยู่ไม่ได้

เครื่องมือธุรกิจที่มักจะ**ผูกขาด**ประเภทที่สอง

- ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสัมปทานของภาครัฐ เช่น ธุรกิจโทรคมนาคม ธุรกิจระบบบอกรับสมาชิก ธุรกิจสุรา
- ธุรกิจเหล่านี้สามารถใช้อำนาจทางการตลาดเพื่อแสวงหากำไรส่วนเกินจากการกำหนดราคาสินค้าได้ และยังสามารถใช้อำนาจจากสัมปทานเพื่อแย่งชิงตลาดในอีกธุรกิจหนึ่งที่มีการแข่งขันเสรี เช่น
 - ในกรณีของการบังคับขายฟ่วงเหล้ากับเบียร์ เหล้ากับน้ำดื่ม เป็นต้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่านโยบายหรือ กฎ ระเบียบของภาครัฐมีส่วนในการสร้างการผูกขาดในระบบเศรษฐกิจไทย

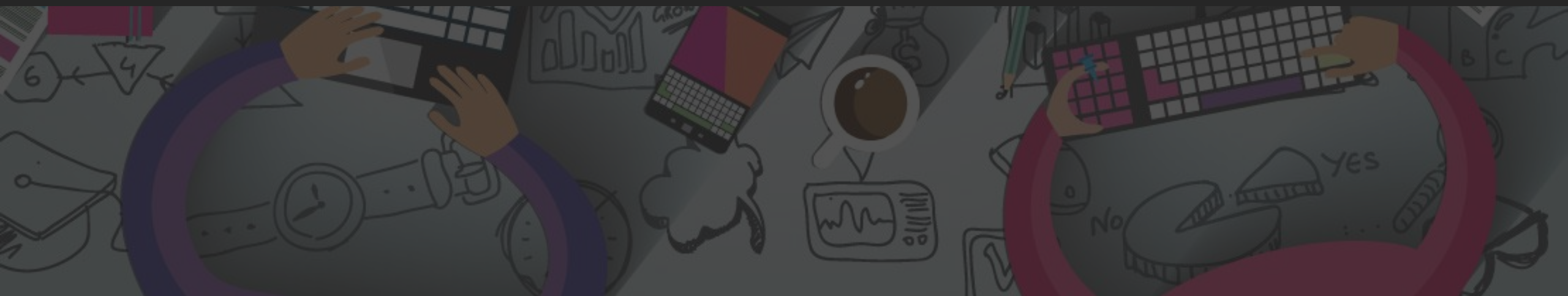
ลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นการจำกัดหรือกีดกันการแข่งขันของธุรกิจไทย

อุตสาหกรรม	จำนวนผู้ประกอบการในตลาด	ส่วนแบ่งตลาด (พ.ศ. 2544) (ร้อยละ)	รายได้ (ผู้ผูกขาด) ปี พ.ศ. 2550 (ล้านบาท)	พฤติกรรมที่เป็นการผูกขาด
1. ซีเมนต์ (เครือบริษัท)	8	41	2.8 แสน	กำหนดราคาสินค้าร่วมกัน บังคับหรือจูงใจไม่ให้แย่งชิงจำหน่ายสินค้าของกลุ่ม
2. กระเบื้องคอนกรีตมุงหลังคา (เครือบริษัท)	5	50	3 พัน	บังคับหรือจูงใจไม่ให้แย่งชิงจำหน่ายสินค้าของกลุ่ม
3. แผ่นกระจก (บริษัทต่างชาติ)	4	52	6 พัน	บังคับหรือจูงใจไม่ให้แย่งชิงจำหน่ายสินค้าของกลุ่ม
4. อีกรยานยนต์ (บริษัทต่างชาติ)	5	75	6.7 หมื่น	บังคับหรือจูงใจไม่ให้แย่งชิงจำหน่ายสินค้าของกลุ่ม การปฏิเสธการขายชิ้นส่วนให้แก่คู่แข่งรายย่อย
5. ยางรถยนต์ (บริษัทต่างชาติ)	4*	45	2.4 หมื่น	บังคับหรือจูงใจไม่ให้แย่งชิงจำหน่ายสินค้าของกลุ่ม
6. เบียร์ (เครือบริษัท)	5	64	1.9 หมื่น	ทุ่มตลาด (โดยนำกำไรที่ได้จากสุรามาชดเชย) กำหนดปริมาณการขายขั้นต่ำ (1000 ถัง/เดือน)
7. สุรา (เครือบริษัท)	6*	92	2.7 หมื่น*	บังคับให้แย่งชิงซื้อเบียร์หรือน้ำดื่มพร้อมสุรา กำหนดราคาสินค้าที่สูงเกินควร กำหนดปริมาณการขายขั้นต่ำ บังคับหรือจูงใจไม่ให้ตัวแทนจำหน่ายขายสินค้าของกลุ่ม กักตุนสุราเพื่อเตรียมการทุ่มตลาด
8. บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (เครือบริษัท)	6	53	1.13 แสน	กำหนดอัตราค่าบริการรายเดือนร่วมกัน (500 บาทต่อเดือน) บังคับขายพ่วงโทรศัพท์พร้อมเลขหมาย
9. อาหารไก่ไข่ (เครือบริษัท)	7	32 (พ.ศ. 2548)	1.58 แสน	ขายพ่วงไก่พ่อแม่พันธุ์กับอาหารสัตว์
10. โทรศัพท์เคเบิล (เครือบริษัท)	1	100	1.27 หมื่น	บังคับขายแพ็คเกจราคาสูงสุด

* บริษัทที่มีพฤติกรรมที่อาจเป็นการผูกขาดตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า ทั้งหมดเป็นบริษัทไทยที่เป็นบริษัทในเครือของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่หรือบริษัทต่างชาติซึ่งมีรายได้ในหลักพันล้านขึ้นไปทั้งสิ้น

ការព្យាបាលពីការប្រើប្រាស់បច្ចេកវិទ្យា

การผูกขาดจากกฎระเบียบของรัฐ

1. สัมปทานผูกขาดของรัฐวิสาหกิจและหน่วยงานราชการ

รัฐวิสาหกิจ	อำนาจผูกขาด/สิทธิพิเศษ	ผลประโยชน์ส่วนเกิน
บมจ. อสมท.	เจ้าของสัญญาสัมปทาน ช่อง 3 โทรทัศน์เคเบิล และสถานีวิทยุ 62 แห่งทั่วประเทศ	<ul style="list-style-type: none">รายได้จากสัมปทานช่อง 3 ในปี พ.ศ. 2551 เท่ากับ 142.8 ล้านบาท (ร้อยละ 3.7 ของรายได้โดยประมาณ)รายได้จากสัมปทาน UBC เท่ากับ 564.5 ล้านบาท (ร้อยละ 6.5 ของรายได้)
บมจ. TOT	เจ้าของสัมปทาน AIS TA และ TT&T	<ul style="list-style-type: none">รายได้จากส่วนแบ่งรายได้สัมปทานเท่ากับ 23,754 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2551
บมจ. CAT Telecom	เจ้าของสัมปทาน DTAC และ TRUE MOVE	<ul style="list-style-type: none">รายได้จากสัมปทานเท่ากับ 13,754 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2550

- ประเทศไทยมีรัฐวิสาหกิจอยู่ประมาณ 60 แห่ง โดยส่วนมากจะเป็นวิสาหกิจที่ดำเนินการในรูปแบบของการส่งเสริม เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, องค์การสะพานปลา, องค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย ฯลฯ

- ถ้ารัฐวิสาหกิจแข่งขันกับเอกชนภายใต้กฎกติกาที่เท่าเทียมกันก็คงไม่มีปัญหาแต่ในความเป็นจริงรัฐวิสาหกิจมีอำนาจผูกขาดมากกว่า

- รัฐวิสาหกิจเหล่านี้สามารถสร้างรายได้จากการเก็บค่าคอมมิชชั่นจากการให้ "สัมปทาน" และในขณะเดียวกันเอกชนที่ได้รับสัมปทานก็สามารถสร้างกำไรอย่างมากจากการผูกขาดทำให้ได้รับผลประโยชน์จากกำไรทั้งสองฝ่ายจนทำให้ผู้บริโภคต้องรับค่าใช้จ่ายที่สูงกว่าราคาอันควร

การผูกขาดจากกฎระเบียบของรัฐ

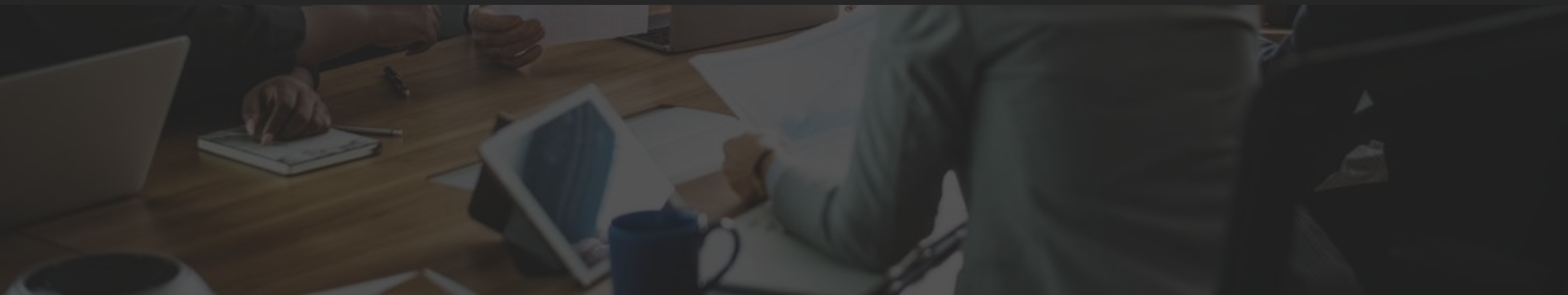
2. การผูกขาดที่เกิดจากกฎระเบียบในการทำตลาดของภาครัฐ

- เกิดจากที่กฎระเบียบไม่ชัดเจนของภาครัฐ
- เกิดจากการใช้อำนาจแห่งดุลยพินิจในการกำหนดเงื่อนไขบางประการที่มีผลกระทบต่อสภาวะการแข่งขันในตลาด เช่น ธุรกิจที่เกี่ยวกับบริการสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ต้องขออนุญาตจากหน่วยงานรัฐ
 - หากหน่วยงานที่ดูแลมีนโยบายในการจำกัดใบอนุญาต ผู้ประกอบการที่ถือใบอนุญาตอยู่เดิมก็จะมีอำนาจผูกขาดขึ้นมาทันที เช่น
 - กรณีของธุรกิจสุราที่เคยผูกขาดภายใต้ระบบสัมปทานมากกว่า 40 ปี ก่อนที่กรมสรรพสามิตจะเปิดเสรีให้ผลิตสุราได้ใน พ.ศ.2542 แต่ด้วยเงื่อนไขในการตั้งโรงสุราที่กำหนดขึ้น เช่น ปริมาณการกลั่นขึ้นต่ำพื้นที่ขั้นต่ำของโรงงาน และระยะที่ต้องอยู่ห่างจากแหล่งน้ำ ทำให้ไม่มีผู้ประกอบการรายใดสามารถขอใบอนุญาตการประกอบธุรกิจกลั่นสุราได้

ตัวอย่างของธุรกิจที่ผูกขาด

ท่าอากาศยานไทย "AOT"

บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) หรือเรียกว่า AOT

- เป็นรัฐวิสาหกิจให้บริการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ดอนเมือง เชียงใหม่ แม่ฟ้าหลวง ภูเก็ต และหาดใหญ่
- ในปี พ.ศ.2560 มีรายได้สูงถึง 54,901 ล้านบาท โดยหลักๆมาจากธุรกิจให้บริการสนามบิน
- ทำไม? ธุรกิจนี้เป็นโมเดลธุรกิจแบบ "ผูกขาด" ทั้งๆที่มีสนามบินอื่นๆ เช่น บางกอกแอร์เวย์ส
 - ถึงแม้จะเป็นเจ้าของสนามบินเพียง 6 แห่งแต่ก็ยังสร้างรายได้มหาศาลให้แก่ AOT โดยหลักๆ มาจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และ ท่าอากาศยานดอนเมืองและยังอยู่ในทำเลอันดับ 1 และ 2
 - สนามบินของแต่ละบริษัทที่กล่าวมาจะไม่มี "พื้นที่ทับซ้อนกัน" ทำให้ไม่เกิดการแย่งชิงลูกค้ากันเอง

จึงสรุปได้ว่า ธุรกิจของ AOT นั้นเป็นธุรกิจที่ "ผูกขาด"

BAFS บริษัท บริการเชื้อเพลิงการบิน กรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

- เป็นธุรกิจที่ให้บริการจัดเก็บ ขนส่ง และเติมน้ำมันให้กับสายการบินในท่าอากาศยานต่างๆ ได้แก่ ดอนเมือง สุวรรณภูมิ สุโขทัย トラด และสมุย
- มีคู่ค้าเป็นบริษัทน้ำมันต่างๆ AOT และบางกอกแอร์เวย์ส
- โดยธุรกิจนี้จะผูกขาดธุรกิจการจัดเก็บ และขนส่ง
- ในส่วนของบริการเติมน้ำมันของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิมี Market Share ระหว่าง BAFS 87% และ AISG 13% ในส่วนของท่าอากาศยานอื่นๆ BAFS เป็นผู้ให้บริการแต่เพียงผู้เดียว

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย กฟผ.

- เป็นรัฐวิสาหกิจด้านพลังงานภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงพลังงาน การทรงการคลัง
- ทำธุรกิจเกี่ยวกับผลิตและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าให้แก่ กฟน. และ กฟภ. ผู้ใช้ไฟฟ้าที่กฎหมายกำหนดและประเทศใกล้เคียง พร้อมทั้งธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับกิจการไฟฟ้าภายใต้กรอบพระราชบัญญัติ กฟผ.

- กฟผ. ไม่ใช่เจ้าของที่ผลิตไฟฟ้าให้แก่คนทั้งประเทศจริงๆแล้วมีกำลังผลิตแค่ 38.77% ที่เหลือเป็นของเอกชนทั้งรายใหญ่และเล็กและจัดหาจากต่างประเทศที่เป็นผู้ผลิตไฟฟ้า
- ดังนั้น กฟผ.มีกำลังผลิตแค่ 1 ใน 3 แต่กระแสไฟฟ้าทั้งหมดจะถูกรับซื้อโดยกฟผ.ทั้งหมดก่อนจะขายต่อให้ กฟน. และ กฟภ.

- กฟผ. จะเป็นผู้ควบคุมระบบส่งไฟฟ้าทั้งหมด โดยกฟผ. จะเป็นผู้ควบคุมกระแสไฟฟ้าอย่าแท้จริง แต่ถึงแม้จะเป็นผู้ควบคุมกระแสไฟฟ้าทั้งหมด และการกำหนดราคาไฟฟ้าของประเทศขึ้นอยู่กับ กฟผ. และจะต้องผ่านการพิจารณาของ กกพ.จึงไม่สามารถเรียกทำอะไรก็ได้ เพื่อดูแลให้ราคาเหมาะสมสำหรับรายย่อยทั่วไป
- กฟผ. นั้นไม่ใช่ลักษณะของการผูกขาด แต่เป็นระบบสายส่งไฟฟ้าที่มีลักษณะเป็นการผูกขาด

บทสรุป

01

ธุรกิจไทยมีแนวโน้มที่จะ
กระจุกตัวมากขึ้นตามลำดับ
จากการที่บริษัทขนาดใหญ่
มีอัตราการขยายตัวใน
อัตราที่สูงกว่าบริษัทที่มี
ขนาดเล็กกว่าอย่างต่อเนื่อง
การขยายตัวของบริษัท
ขนาดใหญ่

02

บริษัทขนาดใหญ่จำนวนหนึ่ง
เป็นรัฐวิสาหกิจที่มีอำนาจ
ผูกขาดหรืออำนาจในการ
กำกับดูแลที่ทำให้ได้เปรียบ
บริษัทคู่แข่ง

03

การประกอบธุรกิจที่ไม่มีการค้า
ระหว่างประเทศหรือมีแต่น้อย
เช่น ธุรกิจพลังงาน ธุรกิจการ
ก่อสร้าง ธุรกิจการเงิน ฯลฯ มัก
เกี่ยวข้องกับ กฎ กติกา ของ
ภาครัฐจำนวนมาก ทำให้บริษัทที่มี
ทุนขนาดใหญ่ที่สามารถสร้างฐาน
ทางการเมืองได้

04

กลุ่มธุรกิจที่เป็นบริษัทขนาด
ใหญ่ หลากหลาย และครบ
วงจร เหล่านี้จากที่ศึกษา
มา มักจะมีอำนาจต่อรองทาง
เศรษฐกิจที่สูงทำให้เกิดการ
ผูกขาดได้ง่าย

สมาชิกกลุ่ม

นายพัชร โสฬสโชตชัย	2010511104009
นายกฤษณะ สุขวี	2010511104017
นายจักรชัย แสนศิลป์ชัย	2010511104025
นายภูบดี กลางถิ่น	2010511104029
นายเตชณัฐ สุวรรณกันทร	2010511104032

Thank you